

№ 3 (1277) თებერვალი 1968

საქსი

ბათუმის 45-ე წელი ფასი 20 კპ.

— შვილო, სურათი მაინც გამატანე შენი!
 — ჩემი სურათი რად გინდა, ბაბუ?
 — სოფლის ცენტრში უინფორმაციო სტანდს ვა-
 კეთებთ და გამოგვადგება.

«ნიანგის» პესტიჟიული უჩა ჯაფარიძეს

შაირ-სიტყვიტა ნი ან გი სამოცი წლისთავს გილოცავს!
სტერიცა მაქვს და ფანდურიც, შენზე ვამღერებ ნილოსსაც...

პროფესორს, აკადემიკოსს, ლაურეატს და სახალხო —
მოგესალმები (ბოდიში, სხვა ტიტულები არ მასსოვს!)

ლიდება შენს ფუნჯს, პალიტრას, მაგ შენთა ფერთა რთველობას,
შენს ნანატრ კაცურკაცობას, დალოცვილ შენს ქართველობას!

რამე ჩემთვისაც დახატე! — თხოვნით მოგმართავ უჩა ს ა
ეგების, დღეს არ გცალია? ხვალ იყოს, არა უშავსა!..

დღე, შენს დიდ შემოქმედებას დასასრული არ უჩანდეს...
და ბევრი მხატვრის ოცნება, დღე, იყოს ასვლა უჩამ დე!

ქვე იცოცხლე და გვახარე დღეიდან სამჯერ სამოც წელს!
უკმაყოფილო ხომ არ ხარ? ხომ გულიანად დაგლოცე?..

რაც მღვივა დაკვირვალ...

სალამი და გამარჯვებანი მოგიშლოთ ღმერთმა ქუთაისისა და ზესტაფონის სახალხო მოსამართლენო და მსაჯულებო!

გისურვებთ ბედნიერებასა და ჯანმრთელობას საზოგადო საქმიანობასა და პირად ცხოვრებაში. როგორ გიკითხოთ? იმედია, კარგად იქნებით. მე თუ მიკითხავთ, არა მიშავს რა, ვარ თქვენგან დავიწყებული. კარგა ხანია, თქვენგან უწყება აღარ მიმიღია და ლამის გავგიჟდე. არ ვიცი, ვის დავაბრალო — ფოსტას თუ თქვენს გულმაიწყობას. ისე, ალბათ გაგახსენდით. დიახ, მე ლეო ფეტი სოვი გახლავართ, ქუთაისის მკვიდრი. ისევე იქვე ვცხოვრობ, კომინტერნის ქ. № 3-ში. გაგახსენდით? კეთილი და პატიოსანი! ალბათ, ჩემი საქმეც გაგახსენდათ: აი, ის, 1967 წლის სექტემბერში ქუთაისის „საქტყემ-შენვაჭრობის“ ცენტრალურა ბაზიდან ხე-ტყის დახერხილი მასალა რომ მომიხერხეს ბაზის მოხერხებულმა მუშაკებმა. აფერუმ მათ ბიჭობას! 19-მანეთიან ქვითარზე ხელი მომა-

წერიწეს და ნაღდად 42 მანეთი გამომართვეს. თვალსა და ხელს შუა ამაფეკენეს 23 მანეთი. ეგონათ, შევარჩენდი, მაგრამ არ შევარჩინე!..

ქვეყანა შევძარი, ქვა ქვაზე დავადუღე და ჩემი კუთვნილი თანხა მაინც დავიბრუნე. რატომ არ დაიქცა ის დღე! რავიცოდი, თუ ფულსაც დამიბრუნებდნენ და სასამართლო საქმეც შედგებოდა? დიახ, შედგა საქმე და იმ დღიდან დაიწყო ჩემი გაწამაწია:

ჯერ იყო და საგამომძიებლო ორგანოებში სიარულით გაგცვიოთ ერთი წყვილი ძვირფასიანი ფეხსაცმელი და ფასდაუდებელი ნერვები. მერე იყო და, ჩემს მოწმეებთან ერთად, ხელიხელჩაკიდებულებს აგვატალახებინეს სასამართლოს კარები. ლოდინით ილაჯგაწყვეტილებს რომ გვეგონა საქმე საქმეზე იყო მიმდგარა, სწორედ მაშინ დაბრუნდა გამოძიებული საქმე ხელახალ ძიებაში. შემდეგ კი ხელახლად ნაძიებმა საქმემ, რატომღაც, ზესტაფონში ამოჰყო თავი. ქუთაისში მომხდარი ამბავი ზესტაფონის სასამართლოს და-

უკვებდებარეს. მეტი რა გზა მქონდა? — უწყების მიღებისთანავე ჩამოვურბინე ჩემს მოწმეებს და ხელკავამოდებული მივეგარე ზესტაფონის სახალხო სასამართლოს. სათქმელი არაა, მაგრამ მაინც უნდა ვთქვა: სამი კაცის მგზავრობა ქუთაისიდან ზესტაფონამდე 2 მანეთი და 10 კაპიკი დამიჯდა. პაერის გამოცვლამ ჭამის მაღა მოგვიმატა და საუზმეში სამი მანეთი გადავიხადე. სასამართლოს მოლოდინში საუზმეს სადილიც მივაყოლეთ და ხარჯს ხარჯი წაემატა. ამას ისიც დაემატა, რომ ჩემი დამზარალბელი სასამართლო სხდომაზე არ გამოცხადდა და, როგორც ვატყობ, ერთხელ კიდევ მომიწევს ჩემს მოწმე-გამათთან ერთად ზესტაფონში ჩასვლა და ხარჯის გაღება. ვინ იცის, ჩემს დამზარალბელს იქნებ პერსპექტიულ გეგმაში აქვს ჩემი თანმიმდევრულად დაზარალბა!.. ვაითუ, იმ ჩემი ცოდვით სავესეს, განზრახული აქვს ოცდობრ მანეთზე ოცდობრჯერ მეტი დამახარჯვინოს სასამართლოებში სიარულით. ახია ჩემზე!

აუტკივარი თავი რაზე ავიტკივე? არ მეჩივლა, არ ჯობდა? პატრონი უნდა მყავდეს, რომ ის დახერხილი მასალა სათითაოდ გადამამტვრიოს თავზე!

ასლა ქუთაისში ვზივარ ბოლმით გასივებული და ვფიქრობ: ჩემმა დამზარალბელმა ზესტაფონის სახალხო სასამართლოს აცილება რომ მისცეს და საქმე ახალციხეში ან ადიგენში გადაიტანონ, რა მემშველება?!

ან რა წაიყვანს იქ მოწმეებს და ან წამომყვებიან კი?.. ამაზეა ნათქვამი: „რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო“.

ნიანგის რედაქცია შედის ფეტისოვის მდგომარეობაში და შუამდგომლობს ქუთაისისა და ზესტაფონის სახალხო სასამართლოების წინაშე: შეუფარდონ ამხანაგ ფეტისოვს ამნისტია და აპატიონ გამოუცდელით გადატანილი ჭაპანწყვიტა და უსიამოვნება.

3. კახელიზვილი,
3. რაჭველიზვილი.

საქმე არ გქონდას რაგო, ლაქაქ და ათარგმანო...

მხატვრული თარგმანის ისტორია ძველი დროიდან იღებს სათავეს. მხატვრულ თარგმანში აისახება მშფოთვარე ეპოქების მოთხოვნილებები. როგორ არის ჩვენს ეპოქაში ლექსების, კერძოდ „სასიმღერო ლექსის“ თარგმანის საქმე? მშვენივრად! დღეს საქართველოში ყველა წერს ამნაირ ლექსს (რადგან იგი ძალიან „იოლია“) და ყველა მღერის. ბუნებრივია, ეს ნაწარმოებები თავის თარგმანს ითხოვს (აბა, რუსულად თუ არ წაუთმერე ნახევარი, ისე რა მუსიკალური კულტურაა!). ამიტომ არის, რომ თარგმანი ასე განვითარდა, ავიდა თავის კულმინაციურ წერტილზე. საილუსტრაციოდ გამოდგება ყველასთვის ნაცნობი სიმღერა „მაინც ჩემი გოგონა ხარ!“ საქმაოდ სასიამოვნო მელოდია და ლექსი ლირიკულად განაწყობს მსმენელს:

მთელი ჩემი სიყვარული
მხოლოდ შენა ხარ,
გულში ციციანთელების
შემოფრენა ხარ!

მისი ადექვატური თარგმანი ასე ელერს:

Ты мечта моих мечтаний
Красота моя,
Улыбнись же дорогая
Ты моя судьба!

რად უნდოდათ თარგმანის უდიდეს თეორეტიკოსებს — შლაიერმაჰერს, ეფრემ მცირეს, ეტიენ დოლეს ის კლასიკური ტრაქტატები! აიღეთ ვიტარა, ჩამოკარით ხელი და თარგმანების ბრწყინვალე ნიმუში მზად არის! ერთი შეხედვაც კი კმარა იმის მისახედრად, თუ რა დიდი ინტუიციით, ალღოთი, გემოვნებით არის აღქმული ორიგინალის რაობა. მთარგმნელი, ღრმა ანალიზის საფუძველზე, თავს უფლებას აძლევს, უფრო ლამაზი, პოეტური ელფერი მისცეს ორი-

გინალს: ფილოსოფიურად ართულებს, უმატებს... მაგრამ მიყვებით თარგმანს:

მთელი ჩემი სიყვარული მხოლოდ შენა ხარ!

Ты мечта моих мечтаний красота моя!

ე. ი. თუ ჩემი სიყვარული ხარო, — ამბობს მთარგმნელი, — მაშინ მეჩატა ხარო. აი, პოეტური გაგების ღრმა და ფართო ილუსტრაცია! შემდეგ: „მხოლოდ შენა ხარ“ ყოფილა красота моя. ვისაც ვინ უყვარს, მისი ლამაზიც ის არის!

გულში ციციანთელების
შემოფრენა ხარ!

აზრი გასაგებია და ეს სრულიად ესმის მთარგმნელს:

Улыбнись же дорогая
Ты моя судьба!

მთარგმნელობითი ნიმუშების ბრწყინვალე ფონდში სულ ამ რამდენიმე ხნის წინ ღარსეული ადგილი დაიმკვიდრა კიდევ ერთმა მარგალიტმა:

ნეტავ ხად არის კიდევ ცა
უძირო, ლურჯი, ხალასი.
Такой лазурный небосвод
Сияет вечно над тобой.

აქაც იმავე აზრის უფრო ჩამოქნადახვეწასთან გვაქვს საქმე. თუ вечно над тобой, მაშინ, რა თქმა უნდა, სხვაგან აღარ იქნებო და თუ сияет ცა, უძიროა, აბა, რა ჯანდაბაო, — ამბობს მთარგმნელი. ამ ორიოდ სიტყვიდანაც კი ჩანს, თუ რა ღრმად ესმის მთარგმნელს კოსმოსის ათვისების მეცნიერული საფუძვლები.

ბოლოს, „სასიმღერო ლექსის“ ქანრის აპოგეად გვევლინება უკვე საქმაოდ პოპულარული სიმღერა „ბალადა“ (მელოდიასა და შესრულებას არაფერს ვერჩით, პირიქით, ძალიან კარგია).

არ მიყვარდა ერთი გოგო,
არც მომწონდა, არა და...
რა ვიცოდი, ჭირსა შივან
თუ ის დამიფარავდა.

Эта грустная баллада,
о печали милых глаз
о весне прошедшей рядом,
о любви что не сбылась.

თარგმანი ოდნავ თავისუფალია, მაგრამ მხატვრულ ღირებულებას არ კარგავს. „პატარა ბალადა“ სევდიანი გახდა (грустная) და თუ ორიგინალში იგულისხმება, ის გოგო უხმოდ წავიდაო, თარგმანში პირდაპირ გაშიფრულია, რომ თვალები დამახსოვრებია პოეტს. ეს არის მთარგმნელის მიერ ჭეშმარიტი პოეტური სულის უტყვი გაგება. ასევეა შემდეგ სტრიქონებშიც:

О весне прошедшей рядом. ე. ი. გაზაფხულივით უხმოდ წავიდაო.

О любви что не сбылась...

აქაც ისეთივე გულწრფელი აღიარებით არის მთარგმნელის მიერ სააშკარაოზე გამოტანილი ЛЮБОВЬ — სიყვარული. თუმცა ეს ორიგინალში არსად არის ნახსენები, მაგრამ ეს გამოეპარება მთარგმნელის მახვილ მზერასა და ინტუიციას!

და კიდევ ბოლოს: რა საჭიროა ქართულ-რუსულ-ინგლისურად სიმღერა ერთბაშად?

თუ ქართულად ვმღერით, ქართულად ვიღეროთ! თუ სხვა ენაზე, მაშინ იმ ენაზე (მით უმეტეს, რომ გრამფირფიტებადაც გამოდის ეს სიმღერები).

გარწმუნებთ, მაშინ თარგმანიც ნამდვილ პოეტურ სახეს მიიღებს... ორიგინალის დარადა.

ფურღანე ყორღანაშვილი

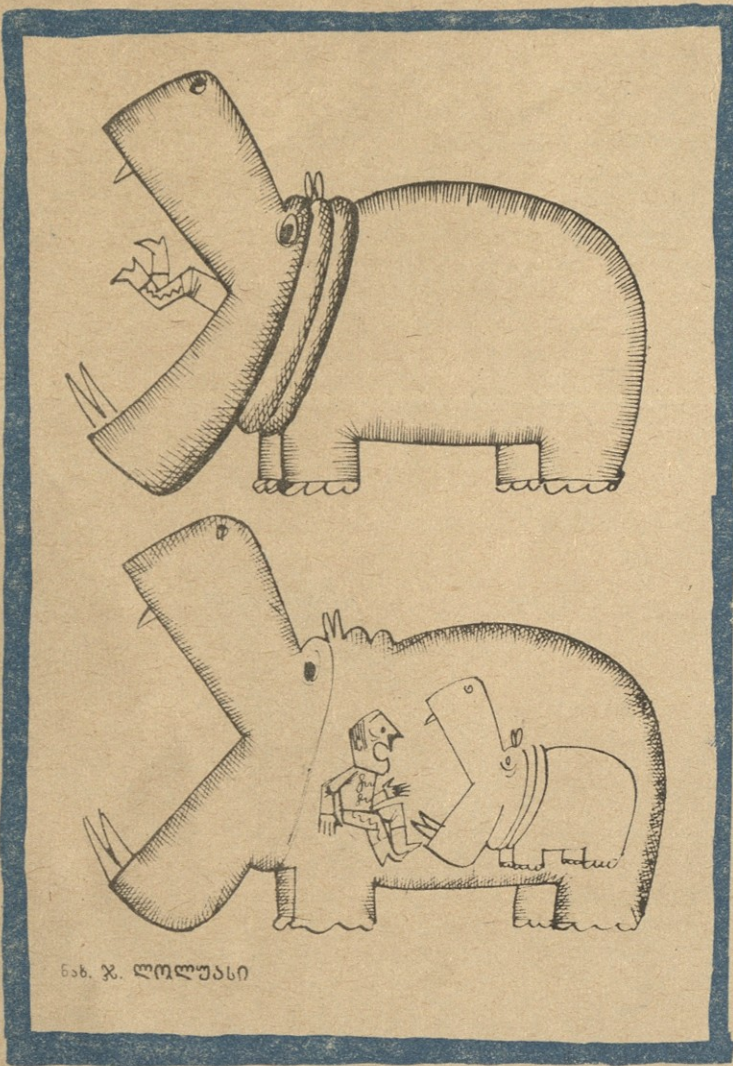
ნ. ა. ჯ. ლოლუასი

-ცხენები სარ დაბით, შვილებო?

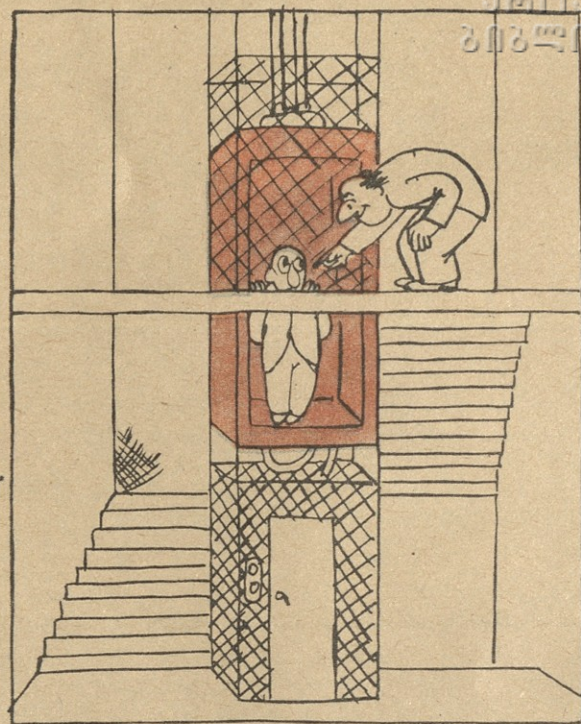
უსიტყვოდ

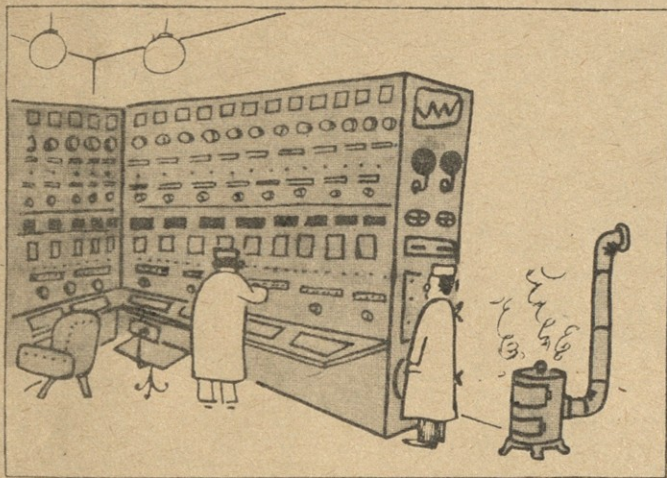
ნახ. ჯ. ლოლუასი

ნახ. ბ. შირვალიანი

— ესეც შენი ხუთღიანი საბუშაო კვირა! იჯაქი
ახლა მანდ ორშაბათამდე!

ნახ. ი. დოიაშვილისა

ნახ. ა. პირადისა

კრიტიკოსი კბილის ეპიპოთა

სტუმბატოლუმბიურ კაბინეტში ყბაახვეული კაცი შემოიყვანეს. ავადმყოფი ფრთხილად ჩაჯდა სავარძელში და საცოდავად დაიძინა: ვაიმე, ვკვდებით!

ექიმმა ავადმყოფს პირსახოცი მოჰხადა და... ცნობაც რომ არ სჭირდებოდა, ისე ცნობილი კრიტიკოსი იცნო. მეორე სავარძელში მჯდომ მოჭალაქეს კი სიცილი აუტყდა, სატანჯველში ჩაჯარდნილი კრიტიკოსი რომ იხილა.

— რა გაცივებთ, პატივცემულო?! ხომ ხედავთ, კვდება კაცი! შენიშნა მოჭალაქეს ექიმმა და კრიტიკოსს სთხოვა, — პირი დააღეთ...

ახალმა პაციენტმა დიდი გაჭირვებით შეასრულა ექიმის თხოვნა.

— აბა, რომელი კბილი გაწუხებთ? — ჰკითხა ექიმმა.

კრიტიკოსმა გაჭირვებით მიიღო საჩვენებელი თითი ლოყაზე.

— ეს ერთი, არა — კვლავ ჰკითხა ექიმმა და კბილს სინჯვა დაუწყო, — აა, ეს უნდა მოითხაროს, თორემ სხვებსაც გააფუჭებს! — დასძინა მან, აუცილებლად უნდა მოითხაროს! თანახმა ხართ?

— მომთხარეა! წოლაცილეთ! მომკლა! — ტირილნარევი ხმით წარმოსთქვა კრიტიკოსმა.

— ჰა, ჰა, ჰა! — კვლავ ახარხარდა მეორე სავარძელში მჯდომი მოჭალაქე, — არ მოითხაროთ, პატივცემულო კრიტიკოსო, თორემ არატიპიური იქნება! თქვენ ერთი კბილი გტკივთ, დანარჩენი ხომ საღი გაქვთ? არ მოითხაროთ! — სითსითებდა მეორე სავარძელში მჯდომი.

კრიტიკოსმა თავი სიმწრით მიაბრუნა და... მწერალი-სატირიკოსი იცნო.

საშინელი ტკივილი რომ არა, ალბათ, მასაც გაეცინებოდა. ეს ის მწერალი გახლდათ, კრიტიკოსი საშველს რომ არ აძლევდა: ცხოვრების არატიპიურ, მავნე მოვლენებზე ნუ სწერ, დადებითი შენიშნეო!

— არ მოითხაროთ! არ მოითხაროთ! არატიპიური გამოვიფათ! — სიცილით კვდებოდა სატირიკოსი...

ჭერ ხომ პატარა გოგოა
თქვენი ნანატრი მღვდელი!
მამილო, შვიდი წლისა ვარ,
პრველ კლასში ვარ, დედოქო!

ჰოდა, რა მოხდა, არ ვიცი,
რომ არ მიბრალდებთ არც ერთი,
შინ არ მაჩერებთ წამითაც,
რა დაგიშავებთ ასეთი.

ღილით სკოლაში დაგყავართ,
მერე მუსიკას გავდივართ,
არც ცურვა და გვიწყობიათ,
უცხო ენაზეც დავდივართ.

ცეკვაც მაქვს, ძერწვაც, ჰრა-კერვაც,
ლამის გავიჭრე ათადა;
დეკლამატორიც გამხადეთ,
წრეები აღარ გათავდა...

ახლა ამყად დადიხართ,
რომ აისრულეთ წადილი.
აქედან გჭერათ, გამოვალ
მეც პროფესორი ნამდვილი.

სულ ამერია დავთრები,
(რა ვქნა, თქვენს სურვილს მივინდე)
ქართულში ვურევ ინგლისურს,
ცეკვაში — ცურვის იდეებებს.

უველაფერს ვსწავლობ თითქმის და,
რას ვსწავლობ, მაინც არ ვიცი,
როცა ორიანს მივიღებ,
თქვენ ჩემზე უფრო განიცდილ.

გულს ნუ გაიტებით, კარგებო,
უნდა გაგანდოთ ფიქრები:
იმდენს დავრბივარ, რომ ბოლოს
სპორტსმენი მაინც ვიქნები!

ბარიელ ხავთასი

ჩვენი წყალი გადაგსხმოდეს!

ჩვენი წყალი გადაგსხმოდეს! — აგერ უკვე ოცი წელია მესმის. ჩვენი წყალი გადაგსხმოდეს, — მეუბნება ყველა, ვინც კი გაიგებს, რომ მე მარტო ონკანისა და ზღვის წყლით ვსარგებლობ მხოლოდ.

ჩვენი წყალი გადაგსხმოდეს! — პათოსით ამბობს თამადა და პირთაჟდე საესე თასს თავზე მაღლა სწევს. ამას ისე ოსტატურად აკეთებს, რომ ერთი წვეთიც არ ესხმება მელოტ თავზე. ამინ! — ამბობენ სუფრის წვერები და ყანწებს პირდაღმა აპირკვავებენ. მეც თავს დაბლა ვზრი, თითქოს მზადა ვარ, გადავიხსნა მათი წყალი.

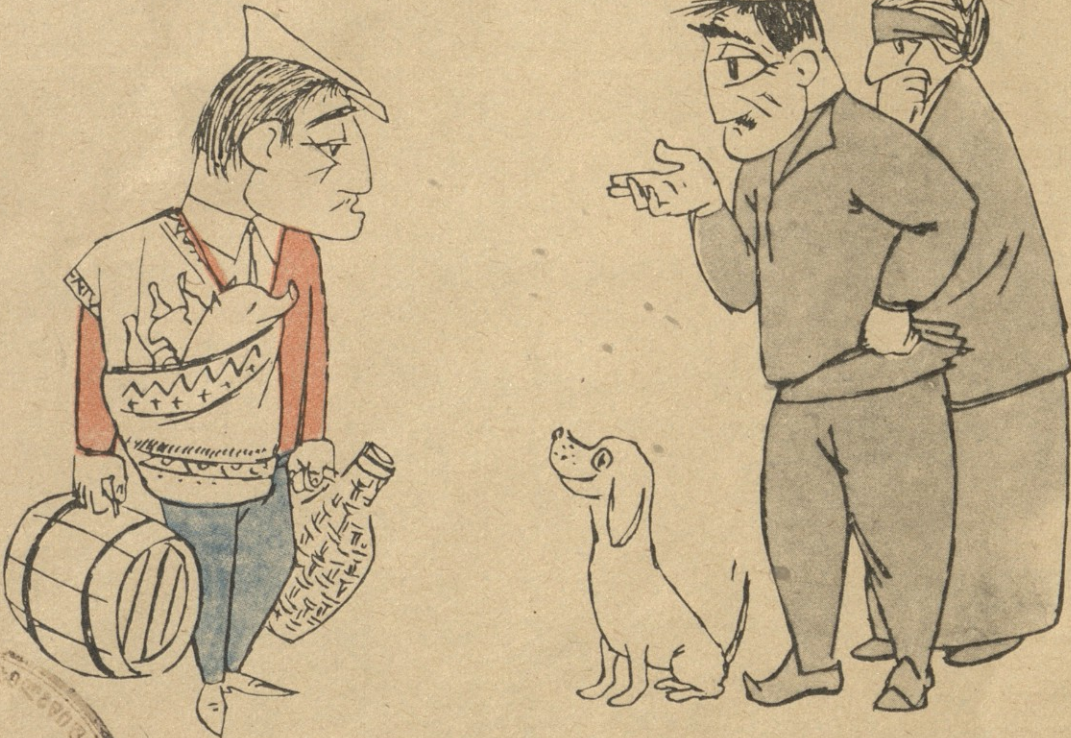
წყალი მართლაც ძალიან მიყვარს. წყლის სმა რომ არ მიყვარდეს, ჩემისთანა ტანწერწეტა კაცი არ იქნებოდა ქვეყანაზე. ალბათ, ლუდშიც ბევრი წყალია, რომ ასე პროგრესულად მოქმედებს ჩემს წონაზე. ეტყობა, არც ღვინოა წყალნაკლები. მე არც წყლის გადასხმა მაკლია პირდაპირი მნიშვნელობით. ყოველ ღილით ცივ შხაპს ვიღებ. ნატახტარისა თუ ბულაჩაურის წყლისას. ასე რომ, წყლით ვერაფერს გამაყვირებ. მაგრამ თქვენც კარგად მოგეხსენებათ, თუ რომელ წყალს გულისხმობენ ისინი, ვინც აგერ უკვე ოცი წელია ომანიანად მიიყენებენ, ჩვენი წყალი გადაგსხმოდესო.

გადაწყდა: ყველაფერს ხომ ბოლო აქვს ამ ქვეყანაზე? მეც ერთ მშვენიერ დღეს გადაწყვიტე და თავი შევეშვირე ცხოვრების შხაპს.

და, ვაი, თქვენს მტერს, რაც მე დამემართა: ონკანი შემეშალა. ცისფერის მაგივრად წითელი აახელური შემოვებრუნე. დავდივარ ახლა დამდურული და ვწყევლი ყველას, ვინც ასეთი პათოსით მიწევდა აგიტაციას — ჩვენი წყალი გადაგსხმოდესო.

გიგლა

ნ.ხ. ბ. ფირცხალაშვილი

— რა ჩვენი, შვილო, ჩააბარე?
— არა, მამი! ნატურით აღარ იბარებენ.

ქვეყნის
გაზეთი

მთავარი
რედაქტორი
ნოდარ ლუგვაძე

სარედაქციო
კოლეგია:
ზ. გოლჭვაძე
(პ/მბ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. გალაგონია,
ბ. ნიუნიაძე,
(მთავ. რედ.
მოადგილე),
ნ. ზველიძე,
ო. ბელიძე.

სატირისა და იუმორის
შურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის არსაპაზი № 42

ნიანგი

ბელ. 9-76-69, 3-10-78

თბილისი, სატირიკო-იუმორისტული
ჟურნალ «ნიანგი».
საქ. კვ ცენტრალური
კომიტეტის გამომცემლობა. ხელმოწ.
დასაბ. 25/1 1968 წ.
ქალ. ზომა 70x108 1/8
1 ნაბ. ფურც. 1.4.
ფიზიკურ ფორმათა
რედაქციო 1.
პრობით ფორმათა
რედაქციო 2. საქ. კვ
ცენტრალური გამომცემლობის
პრობითი ნაბი.
თბილისი, ლენინის
ქ. № 14. შიპკ. № 307.
შე 04906.
ბირაჟი 82.300.

ნ.ბ. ზ. ლომიძისა

ვაკვეყნებთ ჟურნალ „ნეანდის“ მი-
ერ ჰ. თბილისის აბეისის წინ დასაღ-
მელი, კონსტრუქციის გამარჯვებული
ქიზლის კრომებს.

ქანდაკება სიმბოლურია, გრანიტი-
სბანაა გამოთლილი და ავტომატური
სატელეფონო საღებურის მუშაკების
გულქვამობაზე მიტყველებას. მისი სპო-
რტული ფორმა — ტელეფონის დასა-
დგმელად საბირთვო გაუთავებელ სირ-
ბილზე, ხოლო ტელეფონობადრო —
უკვე დადგომული, მოწვლილი ტელე-
ფონების რაც შეიძლება ფორს გადაბ-
დაგაზე მიუთითებს.